

Zbiór Orzeczeń

Sprawa T-198/12

Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej

Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2009/48/WE — Bezpieczeństwo zabawek — Dopuszczalne wartości dla nitrozoamin i substancji zdolnych do tworzenia nitrozoamin, ołowiu, baru, arsenu, antymonu i rtęci obecnych w zabawkach — Decyzja Komisji w sprawie niezatwierdzenia utrzymania całości przepisów krajowych wprowadzających od nich odstępstwo — Zatwierdzenie ograniczone w czasie — Dowód wyższego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego zapewnianego przez przepisy krajowe

Streszczenie – wyrok Sądu (ósma izba) z dnia 14 maja 2014 r.

1. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga państw członkowskich — Skarga na decyzję Komisji w sprawie niezatwierdzenia utrzymania całości wcześniejszych przepisów krajowych przewidujących odstępstwa — Dopuszczalność nieuzależniona od wykazania interesu prawnego*
(art. 263 TFUE)
2. *Akty instytucji — Uzasadnienie — Obowiązek — Zakres — Decyzja pozostająca w zgodzie z utrwaloną praktyką decyzyjną — Konieczność wyraźnego uzasadnienia jedynie w przypadku zmiany dotychczasowej praktyki — Decyzja wydana w ramach procedury przewidzianej w art. 114 ust. 4 TFUE — Zakres*
(art. 114 ust. 4 TFUE, art. 296 akapit drugi TFUE)
3. *Zbliżanie ustawodawstw — Artykuł 114 TFUE — Procedura zatwierdzenia przepisów krajowych przewidujących odstępstwa — Wniosek o utrzymanie wcześniejszych przepisów krajowych — Możliwość oparcia przez państwo członkowskie będące wnioskodawcą swojego wniosku na ocenie ryzyka dla zdrowia publicznego odmiennej od oceny przyjętej przez prawodawcę Unii — Obowiązek wprowadzenia wyższego poziomu ochrony zdrowia publicznego niż czyni to środek harmonizujący Unii — Obowiązek przestrzegania zasady proporcjonalności*
(art. 114 ust. 4, 6 TFUE)

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 37, 38)

2. O ile decyzja Komisji, która pozostaje w zgodzie z utrwaloną praktyką decyzyjną, może zostać uzasadniona w sposób pobieżny, w szczególności poprzez odesłanie do tej praktyki, o tyle w wypadku gdy taka decyzja idzie znacznie dalej niż wcześniejsze decyzje, Komisja musi dokładnie przedstawić

swój tok rozumowania. W przypadku decyzji wpisującej się w ramy procedury przewidzianej w art. 114 ust. 4 TFUE spoczywający na Komisji obowiązek wystarczającego uzasadnienia jej decyzji jest tym ważniejszy, że w przypadku tej procedury nie ma zastosowania zasada kontrydiktoryjności.

W tym względzie uzasadnienie aktu powinno być logiczne, a w szczególności nie może wykazywać wewnętrznych sprzeczności utrudniających prawidłowe zrozumienie powodów leżących u podstaw tego aktu. Sprzeczność w uzasadnieniu decyzji stanowi bowiem naruszenie obowiązku wynikającego z art. 296 akapit drugi TFUE, które może mieć wpływ na ważność danego aktu, jeśli zostanie wykazane, że ze względu na tę sprzeczność adresat aktu nie jest w stanie zapoznać się ze wszystkimi lub niektórymi faktycznymi powodami wydania decyzji i że z tego względu osnowa aktu jest w całości lub w części pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej.

(por. pkt 47–50)

3. Państwo członkowskie może oprzeć wniosek o utrzymanie swych wcześniejszych przepisów krajowych na ocenie ryzyka dla zdrowia publicznego odmiennej od oceny przyjętej przez prawodawcę Unii przy przyjmowaniu środka harmonizującego, od którego przepisy te przewidują odstępstwo. W tym celu państwo członkowskie będące wnioskodawcą musi wykazać, że rzeczony przepisy krajowe zapewniają poziom ochrony zdrowia publicznego wyższy aniżeli środek harmonizujący Unii i że nie wykraczają poza to, co konieczne dla osiągnięcia tego celu.

Ponadto o ile do celów utrzymania przepisów krajowych państwo członkowskie będące wnioskodawcą może zasadnie dokonać odmiennej oceny ryzyka dla zdrowia, która to ocena nie musi bezwzględnie opierać się na odmiennych lub nowych danych naukowych, o tyle do tego państwa członkowskiego należy wykazanie, w jaki sposób dowody przedłożone już Komisji zostały przez nią błędnie ocenione i wymagają odmiennej interpretacji przez sąd Unii.

(por. pkt 70, 92, 100)